

Dona de principis

Que no renego mai/ de cap dels meus amors/ quan han estat amors

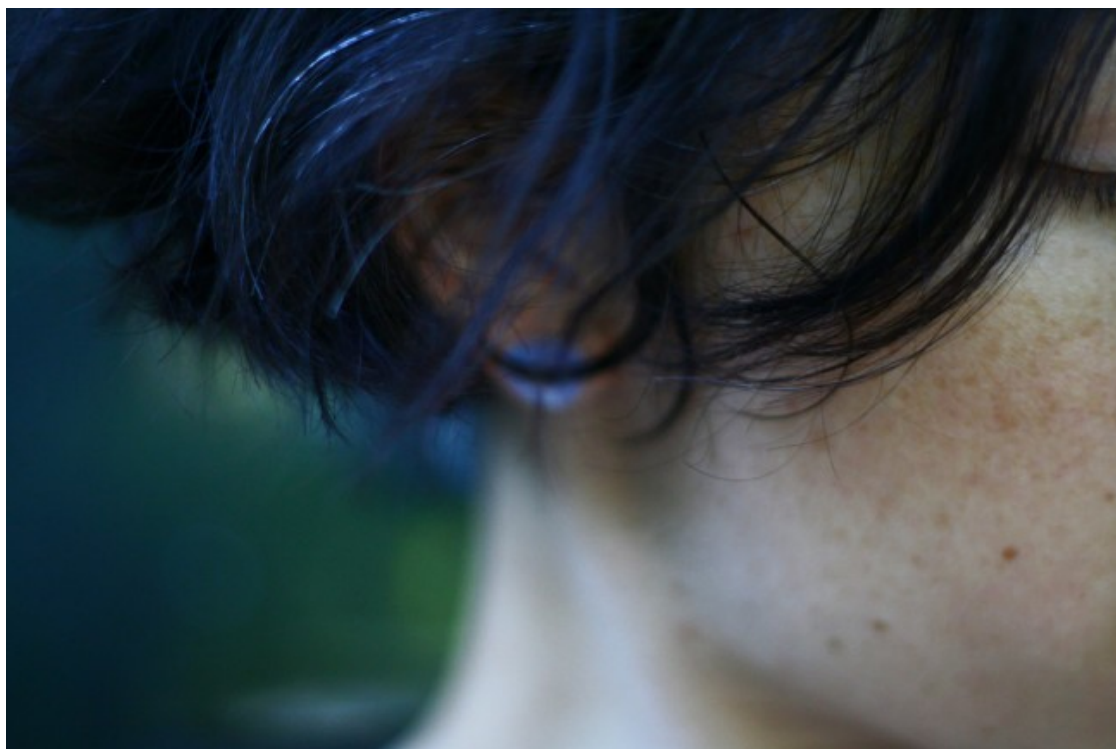

Foto: malloreigh

És per principi
que sobrevisc als finals
i que no acabo mai
les frases que vull dir-te;

que fumo només quan vull,
i se m'emporta el riure fluix de l'herba
per carrerons clandestins
d'alguna ciutat que enyoro;

que hestimo sempre amb hac,
i m'enamoro de poetes tristos,
de trapezistes i cronopis,
i de princeses fosques com la nit.

És per principi
que t'odio només
les tardes dels diumenges
vint-i-nou de febrer
de cada quatre vides;

que ressuscito a l'abril
i moro un poquet més
a entrada de novembre.

Que no renego mai
de cap dels meus amors
quan han estat amors.
Que camino amb els ulls embenats
damunt la corda fluixa del desig,
i esventro caixes de Pandora
quan el dolor supura a les genives.

I per principi, ja ho saps,
em descuso els finals
i torno a fer la vora
amb molta cura.

*poema publicat al blog La vida té vida pròpia (<https://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .